

El senyor de Saint-Matthieu

Marc López Torres

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Les campanes de l'església van tronar sobre l'arxidiaca Farjaux. Al campanar era lliure. La ciutat de la qual era amo i senyor s'estenia als seus ulls. Era molt aviat. El riu, gris, fugia dels seus dominis. Les gàrgoles l'observaven, expectants, furioses. Odiaven l'arxidiaca gairebé tant com els capellans o la gent del poble. Elles, de dents esmolades i urpes capaces d'esgarrapar la vida a un home, veien la corrupció al seu cor clarament. Els dimonis reconeixen els dimonis. Temps ençà, Farjaux patia per la manera en què el miraven. No va trigar en comprendre que no només no podrien fer-li mal, sinó que col·laborarien a l'hora d'endurir el seu esperit. Havia de resistir l'amenaça de les gàrgoles, immòbils, si volia resistir l'amenaça de la plebs, que es revoltava més sovint del que les autoritats desitjarien.

El fum va pujar als núvols. Va xuclar la pipa amb desgana, com si fos més un acte rutinari, un pas més al procés matinal de visita al campanar, que no pas un plaer que es permetia. L'olor a tabac s'enganxà a la seva roba, negra, juntament amb el d'altres dies. El fum i el baf es confonien aquell matí gèlid de setembre. Era l'hora gris, en què no era de dia però tampoc de nit. La llum del sol començava a arribar des de l'altra banda dels seus territoris però la fosca es resistia a dormir fins al cap de dotze hores. Si hom hagués vist Farjaux en aquell moment, hagués dubtat sobre si es tractava d'una espectral aparició o només el diable fet home. Una fresca brisa va fer un remolí de núvols al seu voltant. L'església era alta i els núvols baixos.

Al pati de l'església, corbs. Buscaven quelcom per menjar, agafats a les branques de l'àlber cremat. Una

terrible tragèdia, la de principis d'estiu. Gràcies a ella i a aquell arbre, Farjaux ostentava el títol d'arxidiaca. Havia sabut aprofitar les circumstàncies i ningú havia sospitat d'ell. Desesperat, l'antic arxidiaca, LeAncien, havia volgut salvar l'or robat que amagava cada dimecres a la cavitat de dins l'àlber. Farjaux, amic, només havia ajudat a que arribés a l'or. És clar que LeAncien no va tenir temps de fugir de les flames i Farjaux va proclamar-se heroi en salvar tota la comunitat eclesiàstica aquella nit. Els alts càrrecs va saber recompensar-lo.

Anà a donar menjar als corbs. Baixà primer a la cuina a buscar algun tros de carn que hagués sobrat del seu sopar. Podria haver-la donat als capellans, cansats d'alimentar-se de verdura i pa sec, però no volia provocar la zitzània. Si donava la carn a un d'ells, els altres sentirien enveja d'aquest, pecat capital. No. Igualtat per tots, per conservar la puresa cristiana. Fonent-se entre les ombres, obrí la porta de fusta lentament. Sabia que grinyolava. Malauradament, la porta no havia deixat aquest mal hàbit, tan odiat pels qui feien expedicions furtives pensant que la paraula *ressopó* constava al vocabulari de l'església de l'arxidiaca. A la llum d'una candela, Claudette, la filla del matrimoni Thélod dels camps contigus, desava les caixes de verdures que el seu pare havia venut a l'administrador de Saint Matthieu. Normalment venia *monsieur* Thélod, però havia contret la Febre. *Monsieur* Breillard, el metge, li havia ordenat repòs absolut, així que Claudette feia la feina. Les caixes de fusta eren massa pesades pels seus dèbils braços, però insistia en que volia ajudar en la mesura del possible al seu pare. Quan veié Farjaux, se sobresaltà.

–*Excellence* Farjoux! –exclamà– Sou aquí! Dispenseu la meva falta de maneres.

Féu una reverència i se senyà. L'arxidiaca va moure la mà disculpant-la i es va detenir a mirar la jove. La travessà amb els ulls. Claudette notà com la despullaven amb la mirada. Coneixia de sobres l'afició de Farjoux per les noies de baixa categoria. Més d'una mare de nissaga poderosa havia procurat que les seves filles tinguessin unencontre amb l'*excellence*, però ell les havia rebutjades amb una tranquil·litat i un aplom incomparables, per després fer públic l'escàndol i fer fora de la ciutat la família. Els plans de les mares, que volien que les seves filles fossin fecundades pel religiós per després fer-ho públic i treure'n tants diners com es pogués, se'ls havien girat en contra. Al cap i a la fi, un dimoni no pot enganyar el Diable. En canvi, les noies de poble, que no tindrien veu ni vot en un judici contra ell, a les que ningú creuria, suposaven el seu màxim anhel i la seva delícia. Claudette ho sabia, per això havia vingut tan d'hora. L'arxidiaca hauria d'estar dormint. Eren famosos els seus passeigs matinals pel campanar, però no tan aviat. Sabia que no podia deixar la feina a mitges, les caixes sense buidar i endur-se les verdures, per por a un assalt. L'administrador deixaria de comprar-los i era la seva màxima inversió. Malgrat tot...

–Digui, Claudette –pronuncià l'arxidiaca, fent sonar cada síl·laba més gèlida que l'anterior–, com es troba el seu pare?

–Molt millor, *excellence*, però continua postrat al llit. Fins que *monsieur* Breillard no ho digui, no...

–Està bé. Continua treballant, que la meva presència no

et suposi un impediment, petita.

Ella obeí les seves ordres. Va obrir una de les caixes, va treure'n les escaroles i les va dipositar amb compte sobre la taula que hi havia arrambada a la paret, tal com havia vist fer al seu pare. Un calfred li va recórrer l'espinada quan notà una mà freda fregant-li la cuixa. Una altra urpa, sobre la seva espatlla. I ella, d'esquenes. L'alè de Farjoux, encara pudent a tabac, se li ficà al cervell. El religiós va baixar la mà dreta, ficant-la per dins la samarreta de la jove. La de la cuixa va pujar amb celeritat. Claudette es va sentir empresonada, entre la taula i l'arxidiana. Els nervis i el pànic van fer la resta. Va apartar-se, esquinçant-se la faldilla. Sobre la taula, un ganivet.

Els corbs van sentir-se satisfets. No se'ls alimentava sovint, i menys amb carn de primera qualitat. Bruta, pervertida, però de primera qualitat, fresca i sucosa. Les campanes de l'església van tronar, marcant els dos quarts. Les gàrgoles rugien d'ira, incapaces de moure's. Una horrible figura, de veu fosca, va encendre la pipa i va permetre que el fum, el baf i els núvols tornessin a ballar al seu voltant. No existiria cap veu que s'atrevís a condemnar-lo. Les úniques amb prou valor eren monstres muts de pedra. El riu encara fugia de la seva presència.